

Altair

Aranycsipkés ág:
hajlongnak a napfényben
a kiskerti fák.

Ezüst holdvilág:
higanygyöngyök gurulnak
szét az út falán.

A porba hullnak
nap perzselte tollpíhék;
bukott angyalok.

Antal Attila

Árny emelkedik
mikor felkelti a Nap
fűszál szellemét.

Arany Mária

Kobéból az út
Négy mérföld Nagatába.
Szívedhez mennyi?

Ásványi Tibor

kaleidoszkóp
színes lepkék az úton
szikrázik a Nap

Anth Szilvia

hegyek ölelnek
harmatcseppek zord árnya
buddha ma hallgat

jégvirágok most
ablakomon – odakint
és bent selyemcsend

fehér alkonyon
– álmok – most átvirrasztjuk
saját halálunk

katatón álmod
a mocskos folyó felett
gyolcsba tekert est

mozdulatlanság
almafák pőresége
zord tócsákba hull

fehéren izzó
hajnal – széncinkék járnak
most haláltáncuk

Baczó Zsolt

verebek dala
üdvözli elsőként a
felkelő napot.

Baka Györgyi**Lét-haikuk**

szemembe gyűlnek
lombok és tört fény-jelek
kimered az út

sugárpengéket
villogtat bennem a Nap
szirmaim hullnak

izzó Nap-csendben
perzselt madárszárny-utak
röptetnek hozzád

Bakos Ferenc

a sztráda csíkja,
kanyar után, hirtelen –
aranyló napút!

Balázs Ágnes

Nyílik a rózsza,
perzselő napsugárban
táncol a mámor.

Tekintéllyel néz,
 eget uraló korong,
 még sincs rettegés.

Balla Zsuzsanna**Hajnal**

A fényben karmos
Szélfiak fenekednek:
Nap-dárda rezeg.

Vándor

Bocskor tapodja
a port, bágyadt árnyékot
terelget az út.

Elfogy a Hold:
magánnyal szegett úton
semmibe csoszogsz.

Tél

Tár ágak ölén
hajnali dér rak fészket:
didereg a Nap.

Balogh József**Reggel**

Ködpmacsokat
kerget a reggeli szél.
Söpri az utat.

Éjszaka

Üres minden út.
A Nap nyomában csak a
sápadt Hold lohol.

Benda Katalin**Naphíd**

épül ég s föld közt –
fénye az út vízén át
egy másik partra...

Nézőpont

Arany Atyácska
volt mondákban, ma gázgömb –
Ez a nap útja?

Bessenyei Judit

napfény és vízcsepp
ölelkezik, ég arcán
szívárványmosoly

fák lombjairól
fáradtan csordul a fény
hajamba fonom

alkonyatba sétál
messzi dombtetőn a Nap
tücsök búcsúzik

fekszem a fűben
levetett cipőmben egy
tücsök napozik

Örök vándor hív
arctalan messzeségbe.
Szememben könnycsepp...

út menti kereszt
alatt halott virágok
hazataláltak

Bender Krisztina**Élet**

Hajnalt alkonyat
követ. Mert a nap olyan,
akár az élet.

Bódai-Sóós Judit**Tejút**

Az égen milliárdnyi csillag. Mind egy-
egy Nap. Együtt az égbolton egy fényes
sávban útnak látszanak. Végtelen égi út,
melyen soha ember nem járhat, láb nem
tapodja.

Tiszta fénye örökre megmarad.

milliárdnyi Nap
fest fényes égi utat –
láb nem tapodja

Megmaradó

Perzselő nyári nap. Az égen egy kis fel-
hőpamacs takarja fátyolként a Napot.
Könnyű szellő kél, s játszva szétfújja a
felhőt. Az ég kitisztul. A szél nyomát
porfelhő kíséri az úton.

Nap fátylát szellő
fut szétfújni – az úton
porfelhőt kavár

Bogár Ádám Tamás

tompa ellentét
napfény éles sugarát
út pora töri

lánggömb gyújt eget
robajló fénysugár-ár
útra kelő Nap

Botos Ferenc

Ó, kék encián
kihajolsz Isten ablakán
út és nap között

Örök napúton
kőtől lombig vágyakozó
csillagcsend az úr

Hold süt szobádba
miben reménykedhetsz még
megbotló árnyék

Pohár boromban
bokád borostyánfénye
táncoló emlék

Kék tárnicsvirág
tündérfátyla meglibben
búvó darázson

Ó, fűszálzene
egyszólamú a széllel
a többi már csend

Folyópart, fűzfa
gyökérlátáron ülő
hajléktalannal

Bozsokya Erika

Nap, Hold, csillagok
utat nem tévesztenek.
Én ember vagyok.

Fában, kavicsban,
bogárban, embertestben
jelet hagy a Nap.

Böjthe Pál

Pálya

Felpúposított
háttal a végtelennek
feszül a napút.

Teher

Napút-gerincen
a mindenség súlyával
nyugszik az égbolt.

Bősze Éva

Napút az égen,
fények a földtekén,
éltető erő!

Börzsönyi Erika

Elillan a Nap.
Napocskám, napraforgód
vagyok, maradok.

Szállok madárként,
felhők és Nap ölelnek:
nem zuhanhatok.

Esőverte fák
szürke felhők során át
nem látom Napom.

Fűszálon remeg
a tegnapi esőcsepp,
Nap felszárítja.

Eső mosta kert:
ibolyák szőnyege lent
napfényt áhítnak.

Szobámba zárva
fehér árnyék vagyok csak,
kint éget a Nap.

Hajóm tovaszáll
víz tükrén aranyhíd vár
napfény-üzenet.

Czirok Ferenc

Samizen zendült,
„Üvöltve végigzuhant
Benne a tejút”.

Tóparti út, egy
Dérlepte tarka lepke
A fagyos földön.

Császári kertben
Vöröslő nap utat fest
Szeles tavaszban.

Éhesen a nap alatt

Másként száll egy zárt völgyben élő
völgylakó gondolata, a lehetőségei má-
sok, mint a csúcson álló, a tengerparton
élő vagy az alföldi sík vidékhez szokott
embernek, ahol a tekintet nem akad
meg újra és újra. Nem ütközik akadály-
ba. Hazamenve „börtönéből szabadul
sas lelkem”, mire a határra érek. A ten-
geren is ezt érzem: a szabadság bizser-
getően édes érzését. A talpizat és az ég
közt, bárhol álljunk is, a kötés vagyunk.
A megroskadt februári havon, leszórt
magvakon verebek farsangolnak – ál-
arc nélkül – tehát őszintén és vidáman.
Eszembe juttatja korgó gyomrom, hogy
még én sem reggeliztem. Vége a télnek.
Mí vár ránk a remény és kikeletet hozó
tavasszal?

Kútból a fényre,
Úttal az égbe, nappal
A végtelenbe.

Csanádpalotai Rácz Zoltán

Karom csontja már
hangyák karavánútja:
Fény aranyozza.

Csapó Bianka

Napozás

Napon fekszik a
gyíkocská, törött farka
mellett egy sziklán.

Lámpa

Fény úszik vízen
át, nem Hold, nem napsugár.
Közeli csillag.

Császár József

A mély kút vizét
a nap nem melegíti.
Hideg marad az.

Az út közepén
egy napozó vipera.
Tovább? Ne tovább?

Útszéli karó
napóráként mutatja:
múlik az idő.

Cseh Károly

Tavaszi gyors

Nyúladzik sorra
a rög már a tavaszba –
szem el nem éri.

Zöld futam

Lópatkók nyoma
frissell a fűben. Lantokon
zendül meg a zöld.

Ikertüzek

Két nyírfa-láng közt
– zöldbe a barmot – Szent György
minket is áthajt.

Faluszéli este

Falusi öreg
angyal, párban: két liba
totyog a porban.

Strandi mágia

Nap és hold együtt
asszonyi térde a vízben –
ó, köztes sötét!

Decemberi délután

Fenyő ága ring.
Zöld sörényű ló baktat
ablakomon túl.

Cseh László

Bolyhos lepke száll.
Kék útra szórja a nap
alkonyi porát.

Elcsendesedett
immár a határvidék,
felhők hallgatnak.

Gyülekvő homály
tolmácsolja szavunkat
a csillagoknak.

Álomtalan éjjel,
ködben baktatunk tovább.
Messzi az otthon.

Csurgó Gabriella**Alkony**

Hegy ormaitól
Lékelve, tengerbe hullsz.
Fuldoklik a Nap.

Dányi Dániel

felhőn hajnalpír
napraforgósor görnyed –
nyakukon a nap

Darvas Zsuzsanna**Őselemek**

Nap sugara tűz
légen át víz fodrára
föld vándorára.

Demeter Mária**Déliidőben**

Út balzsamozza
porával fáradt lábaim:
lélegzetvétél

Szárazság

Ellángolt a nap,
poros úton hangya vár...
cseppnyi menedék!

Vándorlás

Ugyanaz a kő.
Ugyanaz a nap. Gyűlnek
útra kész felhők.

Kör

Napóra csendjét
szívverésem betölti.
Mutatója út.

Egy sóhaj

Szempillára hullt
hópihe naptól olvad:
úton egy könnycsepp.

Csendes Katalin tanítványai

Kaposvári Kodály Zoltán Központi
Általános Iskola 4/c osztályának haiku-
próbálkozásai

Egy kismadár száll
az égen, örül, mert
süt a nap télen.

Csapó Máté

Tesóm mankózik.
Mindig meghallom a
mankó szép hangját.

Császárré Csaba Tamás

Cinege a fán
hangja messze száll, és az
erdő muzsikál.

Az erdőben egy
nyuszi ugrál, és egy
ágban megbotlik.

Csikvár Máté

Öreg tócsába
levelibéka ugrik.
Csöndes csobbanás.

Csonka Kristóf

A Nap szép fényes.
A Nap gyönyörű bolygó.
Én imádom őt!

Lehunynom szemem.
Gyönyörű álmot látok:
angyal vagyok épp.

Hegedűs Zsófia

Egy hajléktalan,
a hidegben reszketett.
Én megöleltem.

Pál Dorián

Esik az eső,
a kismadár dalol, a
nap előbújik.

Kisütött a nap,
nyári eső esett. Egy
szivárvány ébred.

Jenei Tamás

Összefolynak a
festékek, mint ősszel a
levelek színe.

Egy kismadárka
vergődik az út szélén,
és hozzám szól ő:

Segíts nekem, és
ölelj meg engemet, mert
árva vagyok én.

Vigyél haza engem,
melegíts fel, és szeress,
őrizz engemet.

Kaszi Katalin

Csend vonult végig
a csendes nyári éjszakán,
s a csend gyönyörű.

Sámoly Bence

Lelkem tavának
fehér liliomai
a vízen úsznak.

Két szép virágnak
ezüst szirmai, szép, nagy
arany szárnyai.

Szűcs Dóra

Kék az anyukám
szeme, és amikor a
napba néz, ragyog.

Tóbiás Lilla

Dittrich Panka**Remény**

Halvány fénysugár
Holnapok árnyékában
Suhanó léptem

Egyensúlyok

Az út porában
Létem homokszemei
Összesimulnak

Lopom az utam
Ledobom hátizsákom
Aztán elhagyom

Csak árnyoldalán
Csillan még a nap fénye
Áldás? Büntetés?

Dobó Edit

hólepte utak
felhők közt derengő nap
cinkedalolás

Basho 2.

„Szakét kortyolok”:
út pora lepi bőröm
s lelkemet derű

Nyárfavirágzás

narancs napnyugta
pókfonalon lepihen
s utam fehér prém

Domonkos Marcell

Lenyugszik a nap
De egy országút vége
Még utoléri

Doncsev Toso fordításai

Jordan Atanaszov

Haikuk

Sikló az úttest.
Hátán katicák kúsznak
és füstöt eregetnek.

Csigaként mászik
az éj, a nappal vágat,
mint a paripa.

Tekergolyóként
gördül a nap az égen.
A bábu te vagy.

Járom az erdőt,
halkan haikut vadászom.
Némán lépdelek.

A vén bujdosó
függetlensége foglya.
Örült vagy zseni.

Fehér madár száll.
Por kering az út fölött.
Nyári hóguta.

Vadnyúl a szívem.
Két véreb űzi, hajtja:
a félsz s az idő.

Lenyugvó napnál
hosszabbodnak az árnyak.
Kurtább az élet.

Donnert Károly

Tő fénylő vizén
Napsugár csónakában
Ring a pillanat

Halott fa árnya
Napsütötte házfalon
Zöld levelet bont

Mint bölcs vén békák,
Utcakövek napoznak:
Maradandóság

Tarka gyíkocska
Pihen napmeleg sziklán:
Torka remeg csak

Kecses fűzfa-lány
Vízbe hajolva mossa
Lombkoronáját

Zúgó viharban
Tölgyfák ropogva törnek
S pókháló hajlong

Öreg fa ágán
Kevés a meggy, de száz kis
Madárka fészkel

Befagyott a tó...
Téli nap gyenge ahhoz,
Hogy felolvassza...

Dömök Elíz

Kútban fürdő Nap.
Gyémánttányér odalent.
Szarka ellopná.

Visszanéz a Nap.
Nem tud alámerülni.
Sarki éjszakák.

Draskóczi Ágnes

Napút fele: dél.
Fényözön árad. Épphogyz
felsejlik az est.

Alkonyul. Az éj
közelít. Útja végén
alászáll napunk.

Biztatás

A nap útra lép:
hűvös hajnalokon is
felkel a remény.

Egyházi Bernadett

Csillagkövető

Utam Napba tér,
elűzve az égi éjt –
tündökölsz csendben.

Ermesz Csaba

Éji Bárka a
kikötőben vitorlát
rendez a Nap.

Széltölcsér az út
szélén porszobor macska
Nap ébredszik.

Sötét szárny égi
út varjak halotthalvány
Nap keleti szél.

Tapadós köd út
botladozó emberek
a Nap se segít.

Enyedi Gina

Napunk messziről
 Önudatlan élve öl
 És újrateremt.

Farkas Gábor**Allegória 1.**

hűsítő záport
 remél a kertben égő
 rózsatő-magány

forró párában
 remegnek izzó kövön
 az esőcseppek

lehulló magány
 az égből a föld felé
 rózsákat áztat

Fiatal évek

1.
 utakat éltem
 egy vén alázatával
 nyári nap alatt

2.
 mélyzöld utakat
 porfelhő takart mégis
 nyíltak a napra

3.
 szalma-virágzás
 a por izzik az úton
 és esőt remél

4.
 út por izzadás
 nap hevében szédülés
 fogcsikorgatás

Farkas István

A nap jövő útját
 Bölcs tudósok kutatják.
 Ki él majd akkor?

Napfényben látod,
 Merre kanyarog az út.
 Te tudod, merre jársz.

Ferencz Mónika

Vízzel borított
 Utakon szétterül a
 Remélt boldogság

Fer-Kai

Már messze dörög.
 A Nap kútforrásából
 szivárvány buzog.

A költő terve
 Nap mint nap kútba esik.
 Sárkány figyel.

Fittler Szakura

Álomút Udzsiba

Álmodtam ezt, mégis úgy hat, mint legigazibb valóság, kellemesen borzongató öntudatra ébredés, hirtelen megújulás.

Egyszerre a hegyek között találtam magam, egy széles folyótól nem messze. A kora tavaszi hajnal sejtelmesen homályló, hűvös kékjébe burkolta a tájat, melyben itt-ott fehérlett csak néhány szilvafa, melyeket az éjszaka sötétje sem tudott magába olvasztani; olyan élénken tűntek ki a fák közül, mintha a télutó emlékei, olvadó hófoltok volnának.

Bódult látomás.

Hónak vélt fehér szírom:
szilvavirágok.

A folyó lágyan kanyarodott s eltűnt a hegyek között, az ezüstös víztükörben hosszúkás sziget nyújtózott. Rögtön felismertem: az Udzsi folyónál járok. Csak azt nem tudtam, melyik korban.

Hamarosan egy ökrös szekeret láttam, amint közeledik felém, majd amikor közelebb ért – szerencsémre – megállt, s egy idősebb hölgy lesett ki a bambuszfüggöny mögül; aztán felnézett a derült, hajnalkék égre, ahol halványan derengett még a növekvő hold félgömbje, s mivel látta, hogy nem az ő korából való vagyok, így szólt:

Hajnali égbolton a hold
sugarát kire veti?

Először nem tudtam, hogyan kezdjem el a verset, melyet az asszony sorai zárnak majd, ám eszembe jutott előbbi kérdésem, így hát ezt mondtam:

Melyik világ ez?
Sziklákon szét pattanó
hullámfoszlányok.

Ő elmosolyodott és helyet szorított maga mellett a hintóban, majd azt mondta, hamar rá fogok jönni.

Egy rokonát megy éppen meglátogatni, aki apáca lett, s évek óta él elvonultan a közeli hegyekben. Vele tartottam tehát, s figyelmesen vettem szemügyre a mellettünk elhaladó tájat a bambuszfüggöny résein át.

A kora reggeli színekben játszó folyó titokzatos-hosszan nyújtózott végig a lombtalan erdők között s bújt el a távoli völgykanyarulatban, akár az út, amely a megváltás, a teljes élet felé vezet.

Ó, Udzsi folyó!
Csak örökléted hangját
mikor hallhatom?

Amikor arra a helyre értünk, ahol ma a Bjódó-templom áll, meglepetten láttam, hogy az épületegyüttesnek nyoma sincs. 1052 előtt járunk tehát – ismertem fel –, még nem érkezett el a hanyatlás korszaka, amikor a világvégétől féltő emberek megépítik e templomot Amida eljöveteletét ábrázoló ajtófestményeivel...

Útközben az idős hölgy sokat mesélt. Elmondta, hogy amikor olyan fiatal volt, mint én, több hosszú elbeszélést is írt, ám amikor címüket említette, sajnálkozón mondtam, hogy az én korom olvasói ezeket nem ismerhetik, mivel elvesztek az idők viharáiban. Lám, még az efféle öröknek tűnő értékek sem tartanak ki a hosszú évszázadok során!

Ezalatt egyre beljebb értünk a hegyek közé, s egyre magasabbra kapaszkodott a kocsit húzó szarvas jószág. A felkelő Nap langyos, mézsárga sugarai is mind világosabban sejlettek át a cédrusok örökzöld lombjain, s kicsinyenként láttatták az erdővel borított hegyeket – fényben és árnyékban. Egy száraz ezüstfűvel borított tisztásról panorama nyílt előttünk a völgyre, és a füvek fátyolán keresztül villant újra a folyó hosszú, nyugodt sávja.

Téli mezőkön
ezüsthű függönyén túl
fényfolyó csillog.

Tovább utaztunk a hegyek között, az
asszony pedig csak mesélt és emléke-
zett nosztalgikus, komótosan dallamos
hangján...

Ekkor azonban felébredtem, s vissza-
dermedtem a jelenbe. Milyen megindító
volt mégis ez a villanásnyi álom, tisztító,
nyilalló emléke egy távoli valóságnak!
A harmonikus nyugalom világa, amely
most egy rövid időre megmutatta valódi
arcát egy valódiatlan világ szülöttének,
és elhozta a békesség ígérését gondoktól,
szervenésektől szaggatott mindennap-
jainkba.

Hegyek moraja.
Lámpásként fog vezetni
álmomnak jele.

Földeáki-Horváth Anna

Éjjeli búcsú

Álomban súgott
búcsúszó hiányától
visszhangzik a nappal.

Elvérző naplemente

Elvérzik a nap.
Égbolt alján rózsaszín
szivárgás – búcsú.

Füzesi István

Éjsötét leplét
az ég ledobja, s fénylik,
ragyog a napút.

Tűzgömb gurul át
az égen, s fényfalak közt
csillog a napút.

Gál Erika

Zuzmótányérok
sötét öblében izzik
a tavaszi Nap.

Látom a gyíkot
az út szélén napozni.
Farkát letörték.

A fasor végén
óriás függőlámpa,
alatta Napút.

Garamszegi Marek Irén

hópaplanos táj,
hosszú éjszakák gyásza –
ébredő Napút

mozgó fényjáték,
falak kacér kacaja;
hanyatló Napút

Góczán Bettina**Nap-Ősz**

Színpompás sugár
altatja a vidéket.
Esőt s dért ölel.

Jin és jang a Nap vonzásában

Midőn a Holdárny
finom fátylát felszedi,
Jin és jang: nap lesz!

Habi

Az út véget ért.
A hajnal távol – most még
bíbor nap nyugszik.

Hajdú Dávid**Levélke**

Rezzen a levél,
Élete ma véget ér;
Útja lezárul.

Reszketés

Lebukik a Nap,
Ekkor lefekszem én is.
Félek esténként.

Halászi Aladár

Dicsérünk téged,
nap! Utad csodáljuk, ám
nem követhetünk.

A minden vagy, nap!
Ősünk téged imádott,
bár Isten is élt.

Nap, út, csillagok!
Hadd legyek a társatok
földi magányban!

Harján Silvia

Fényes reggelen
a napot a patakban
cseppekké töröm.

Este ígéret
az ég köldökében a
sárga telihold.

Hegedüs András

Csak kútba nézve
látom a messzi Napot.
Utam már halott.

Juhász Erika**Vas-út**

sikongatnak a
sínek, a vér csendes, a
halottak némák

Horváth Ödön

Nyugalmam útja
hegyi patak hangjától
vezet szívemhez.

Égő napkorong
és a szemeim között
hűs esőcseppek.

Az öreg juhász
odaszól kutyájának,
s útnak erednek.

Mióta föld fed;
sírodon egymást váltja
a Nap és a Hold.

Juhász Anikó**Napba néző, úton futó haiku-had**

Napba repül egy
katicabogár, szárnya
út, síkos üveg.

A Nap fent van már,
s biceg lenn az úton egy
verstelen madár.

Juhász János

Virágot szedett
egy kislány az ÚT mentén.
Nincs kinek adja.

Kalicz László (Ganryu)**Érzések**

Sötét szobában
szívverésem számolja
a múltó időt.

Virágba borult
barackfáágak alatt
békére leltem.

Hulló levelek!
Számoljátok a napot
míg jön a tavasz.

Természet

Fagyott ágak! Lám:
kis veréb lába nyomán
hó hullt a földre.

Száraz faágon
egy veréb csipog búcsút
a múltó nyárnak.

Szűz-fehér hóban
csatakos kóbor kutya
hagyta lábnyomát.

A fagyos földet
varjúcsőr kopogtatja,
de csak havat lel.

Kihalt út mentén
fáradt faág enged a
szél erejének.

Repülő évek!
Fenn az égen vadlibák
húznak felettem.

Kántor Krisztián

Ronin

Különös nap ez
Juhar tövén vért vedel
Őszi út pora

Február

Út mentén dermedt
Fűz issza a kelő nap
Első sugarát

Károly György fordításai

Josza Buszon Aratás

Az öreg béres
aratott reggel óta.
Háta holdsarló.

Éjszaka

Szemhunyásnyi éj.
A megsebzett homokban
sekély lábnyomok

Macuo Basó Méh

Megrészegülve,
bukdácsolva száll a méh
a friss kertekben.

Kobajasi Issza Tücsök

Őrizd síromat,
ha elragad a halál,
tücsök-barátom!

Rjókan Taigu Alkony

Alkonyodik már.
Hátamon nehéz teher
s otthonom messze.

Tavaszi

Zord sziklák között
megérkezett a tavasz.
Ruhája szürke.

Óta Dóken Késő bánat

Ha tudtam volna,
hogy meghalok, időben
siratom magam.

Ozaki Kójó Furulyászó

Holdas éjszakán
a szomszéd furulyázgat.
Fals, de élvezem.

Takarai Kikaku Bűn

Fiam letépett
egy virágzó ágacskát.
Büntetnem kéne.

Károly György

Szeretet-napfény –
örökmécses a vaknak,
hogy hazaérjen.

Egy elvadult park
szélén, poros szirmokon
kinyílik a Nap.

Kecskés Rózsa

Ez vagy: per s pára.
Szél fújja lényed, neved
el – nemsokára...

Csillogó fehér
parkban fekete foltok:
rigó-koldusok

Kindl György**Aranyhíd**

A lenyugvó Nap
aranyhídja a vízen
útra csábíthat

Hangok

Bambuszligetben
széltől hajló levelek
suttogása szól

A fehér fény

Mindig közelebb
az életutunk végén
fehér fény ragyog

Kiss-Péterffy Márta

Lópata döndül,
útszéli szomjas fűszál
porfelhőbe fül

Tóba bukó nap
körül halak szökkennek –
vidám vérfürdő

Aranyhidat ver
tó fölé a nap, az éj
ezüstre festi

Langy napsugárban
lustán járnak násztáncuk
léha porszemek

Kocsondiné Eisenkorb Györgyi**Nyugalanság**

Fut előre a
vándor teremtette út.
Világít a nap.

Idő

Ősöreg a Nap,
Ideiglenes az út –
Arasznyi a lét.

Ősz

Hanyatlik a nap,
az út hullt levélen visz.
Arat a halál.

Kolláth Orsolya

Sápadt nap elé
Felhők függönye hullik.
Napkelte – vége.

Kreischer Nelly

Beteg a város szíve
(Korkép 2011)

A Déli aluljárójának három kijáratát nehéz, pizkosszürke függönyök fedik.

Az áporodott levegőjű térben hörgések zaja, köhögések, padokon, földön fekvve, magukba roskadva révednek sóvárogva a gyilkos semmibe a **MÉG-EMBEREK**.

Olyan, mint egy panoptikum.

Szürke emberek
sikolya végtelenbe.
Út a semmibe!

Köpetek között lépkedek... Ők néznek rám, utánam... Tudják, nekik már nincs visszaút.

Tavaszt, nyarat sokuk már nem él meg. Értelmetlen, kilátástalan létük, de lelkükben titkon még remélnek. A fájdalomakat tompítja silány, gyilkos alkohol, szemétből szedett csikkek bódító füstje. Összetolt padokon „álmodik a nyomor”!

Út víz szenny között
Félresiklott életek
Ébren álmodók

Kósa Emese

félúton a Nap
szélcsendes kikötőben
hajó vesztegel

rögös utakon
kúszó árnyék koptatja
elvásott cipőm

fényeket morzsol
az északkeleti szél –
napos utakon

Lantódi-Káliz Endre fordításai

Filip Mazur

Őszi alkonyat –
sátras bükkök közt ösvény
vezet az égig...

Valdis Svirkis

béke nyugalom
havas erdő csendjében
hősármány ballag...

a nyár csendjébe
tapos az alkony színe
illatozó rét...

Lengyel Csilla Kinga

lángpallosú nap.
megdermedt varjútestek –
betűk a hóban.

Alpesi alkony 2

Vadlovak útja
a hegytetőn parázsló
szemgolyóhoz.

**Te meg én, haibun
(Semmi nap, semmi út)**

Mindig úgy tesz, mintha véletlenül áll-
dogálna a kapu előtt, amikor a gyere-
ket hozom haza az óvodából. Dehog-
y néz rám, behúzott nyakkal cigire gyújt.
Óvatosan, nehogy a láng megégesse a
tenyerét. A legszívesebben belerúgnék,
én sem nézek rá, jó mélyen lehajolok,
matatok a zárban a kulccsal.

Semmi nap, semmi út: reménytelen
eset vagyunk,

te meg én

két, gépolajtól
csöpögő szárnyaikat
figyelő sirály.

egymás felé
araszolható csigák
egy végtelen pengén.

Tini lány, télen

Mintha lövés érte volna, pedig csak
csípőficama van, és néha utálja magát,
mert a fiúk észre sem veszik, hogy mégis
kontyba tűzve viseli a haját. Elszántan
biceg előre, felhősziürke kabátját szegez-
ve a szélnek halad tovább a téli úton és

őzike-

szeme vacogó

láng. Szaggatott vonal a
térben. Sebzett hang.

Ligeti Éva**Napos**

aranypézn gurul
az égen – régtől ragyog
isteni áldás

sötét árnyéket
rajzol mögém tűző Nap,
fényébe lépek

felhők mögül néz
a Nap, kócosan mereng
borongós napok

napfogyatkozás
sötétje körbenyaldos
fénytelen idő

Lőrinczy Barbara Eszter

Fehér napsugár
füstfátyolába vonja
emlékezeted.

A Nap megsúgta
szellőknek mély illatát
– és a hallgatást.

Komor utazót
ezerszín napfelkelte
hív élni újra.

Hajón a vándor –
honától messze, pőrén –
útját kémleli.

Homokórára
szép árnyékod rávetül.
Mögötted a Nap.

Elmegy a gyermek:
Napfájdalomtól vérzik
tengerek szíve.

Útra kelt a Nap,
selyemmel simogatni
meg a létezését.

Liliomillat.
Lágyan ölelve ringat,
hosszú útra kél.

Út mentén patak.
Puhán behullanak
lággy lepkeszárnyak.

Magyisztrák András

Az út

Mélán bolyongok
utam járom monoton
folyton változok

gyakran kétkedek
s fáj, mit elértem, hitem
a semmivé lesz.

Ámító ábránd
álom, akarat, talány
minden ingovány

örök változás
illúzió a világ
végtelen homály.

Kérdő eszmélet
gondolkodok szüntelen:
miért születtem?

Mint a nap reggel
ki félig még szendereg
lassan éledek:

Egy szó ragyog fel
mit kaphatok s tehetek
ennyi: szeretek.

Méry Beáta

Kósza szél sikolt,
Pókhálósálakat ver
Nyolclábú reggel.

Színekre bomlik
A látóhatár vége.
Szürkül már minden.

Márföldi Krisztina

Elvérzik a nap.
Hervadt levelek esnek.
Letört a sok gond,
de lepke ül az útra –
máris szárnyalok. Újra.

Fent az éjszaka,
lent szentjánosbogarak
ezer csillaga.
Holdfényben hallgat az út.
Felkel a nap valaha?

Mermező Géza

Napfényes úton
fűzfa árnya – együtt
élet és halál.

Fényporból épít
utat a Nap, s árnylábak
lépdelnek rajta.

Tested útját Nap,
lelkedét éj sötétje
világítja meg.

Nap fénye s árnya,
élet útja s halála
víz fodrán csillan.

Étlen-szomjan ballag a szerzetes, üres
zsákja hátán lapul.

Az Út porában krajcár csillog,
fémtestéről reá kiált a Nap.

A szerzetes lehajol fejcsóválva, homokot
markol – és gondosan befedi azt.

Mészáros Erzsébet

Tóparti út

Kavicsos útnál
tavirózsák hallgatnak
csikorgó léptet.

Mészáros Ildikó

Hajnali gyöngyök

Sétálok a Holt-Tisza-parton, miközben
a kora reggeli friss harmatot szívom.
A víz tükrén ébrednek a tavirózsák,
levelükről békák integetnek. Elnézem,
amint a nap sugarai megcsillannak a
virágkelyhen, és megfürödve a harmat-
cseppekben, az égi szivárvány szépségét
a tavirózsára szórja.

Szivárványgyöngyöt
csókolt a tavirózsa
kelyhére a Nap

Az út végén

Egy napsütéses délután sétára indulok.
Közel az erdő, a madarak csicsérgése
csábít. Hosszú utat tettem meg, és az
erdő sűrűjében egyre bentebb találok
magam, miközben botommal az őszü-
lő fejemre hullott száraz faleveleket egy
utolsó üdvözléssel a szélnek átadom.

A hajam deres –
út mögöttem integet
Ki térít vissza?

Mészáros Ildikó Hilda

Úton levésben (7)

Hazavezet a
Nap, úttalan utakon
elbocsát a Hold.

Miczki Gábor

Napigazság

Nap nem válogat,
mindenkire úgy ragyog,
mint egy glória.

Napnyugalom

Dúl-fúl a Napszél,
vörösödik orcája,
csendes planéta.

Miklya Zsolt

Fénylapok nyomán

Felriadsz, észlelsz,
körötte padlón, ülésen
szétszórt fénylapok,
elbóbiskoltál kicsit,
sínek hintázzák veled
a kocsit, vonat
viz egy dupla platánsor
felé, főallén
való vonulását
szétszórt fénylapok fölé
képzeled, lapról
lapra érkezel haza,
úttalan utat
teszel meg, járkálsz szét a
párhuzamosok között.

Móricz Mátyás

Szakadék

Szálltam és másztam,
mintha odafönt sosem
nyugodna a Nap.

A szakadékok
fölött, bennem iszonyúbb
szakadék hasadt.

Leolvasztotta
mégis a Nap hátamról
a fagy-teleket.

Fájt a szívem. Most
szeretem az utat, mely
hozzád vezetett.

Tűznyelő

Nem csillapítja
könnyeim árját vigasz,
hiszen a Világ

nem folyamat, csak
átmenet, és enyém a
melankóliád.

Utazó vissza
sohasem tért, ha búcsút
én vettem tőle

Meddig kell még itt
ácsorognom – mondd – mint a
Nap tűznyelője?

Móczár Csaba**Tavaszelő 1**

Csalóka tavasz!
Kinyitom ablakomat,
még hideg a nap!

Tavaszelő 2

Betont és vasat
nem izzít fel tavaszi
nap. Csak lelkemet!

Muzsai István**Érettség**

Út felén vissza-
Fordulnék, de merre van
Életem vége?

Végvillanás

Olvadó jégcsepp
Napsugár halála még
Kis fénytűt fókuszál.

Nagy Ákos (Tollkoptató)

Ködös reggelen
Napút pora, hozz reményt
Szürke fellegen

Gerlék homályban
várnak a Napútra, hogy
vezesse őket

Nagy Zoárd**Haiku 1**

Lombsörény mélyén
búvó erdei útra
napszirom hullik.

Haiku 3

Nézd csak az utat,
amit végigjár a nap.
A tiéd se más!

Haiku 4

Reggeli napfény
lengeti párás fátylát,
éled az ösvény.

Haiku 6

Fénycsepp zápora
fürdeti arcod, lábad
út pora mossa.

Neko**Vágott virág**

Sárga nárciszok
húgom sírján a hóban.
Egy napig élnek.

Végzet

Vágytól vak kandúr
szalad át fagyos úton.
Kocsi jön – vége.

Nerhaft Antalné

A búcsúzó Nap
sugara végigsimít
könnyes szememen.

Hóba rajzolt út,
elárulja, merre jársz,
megyek utánad.

Elült a vihar,
tócsák tükrén megcsillan
az aranyló Nap.

Nyírfalvi Károly

Ragyogó napok
útvonalát követve a táj
feltárja magát.

A nap útja az
égen csodás sorsvonal.
Hosszan figyelem.

Vándorbotomra
újabb vonalat vések,
véget ért a nap.

Pataki Edit

Napúton

Életteremtő,
óriási erejű,
páratlan nagyság.

Magányos fenség.
Elpusztíthatatlanul
teremtő erő.

Központi csillag.
Bolygók, üstökös, világ
kering körötted.

Mindenkit elérsz.
Megközelíthetetlen,
hatalmas zsarnok.

Közeled éget.
Hiányod is pusztít.
Érzed erődöt?

Himnuszokat zeng
hozzád a kis ember a
fényért, melegért.

Sugaraidat
semmi sem állítja meg,
röpteti éter.

Gyorsfutár-sugár
világmindenségen át
küldött üzenet.

Sok ezer lénynek
jelentet az életet,
saját ritmust adsz.

Titkok tudója,
titkok leleplezője,
magad is titok.

Megfejtethetetlen,
kimeríthetetlenül
gazdag őserő.

Pergel Antal**Bushido**

Szamuráj lelkem
katanám élén villan
napfényes úton.

Egyedül állok.
Arcom bár Napba tekint,
krizantémfehér.

Érzem a csendet.
Az utam már véget ér,
lelkem Napba száll.

Ember

Napból született,
szél messzi útra fújta
cseresznyevirág.

Pócsy Ferenc

Énekes rigó
ébresztette a Napot,
útnak indulok.

Távol kakukk szól,
felhők mögé bújt a Nap,
mindjárt esni fog.

Hosszú még az út,
hozzád megyek, nem bánom
átázott cipóm.

Elült a vihar,
utamon még ott hever
egy virágos ág.

Petz György

madár árnyéka
rád ejtve egy pillanat
ennyi volt minden

Révész Ágnes**Napkerék, gyalogút**

I.

Vérző hajnalok
fénnel írt üzenetek
lassan indulok

II.

pecsétje ragyog
arcomra égett jeled
egyetlen ösvény

III.

nyíló kapun át
végtelen ragyogásban
óarany kövek

IV.

ájult délután
fényével átölelve
léptemet méri

V.

így tart szüntelen
ereszkedő bíborban
utunk összeér.

Rába Ildikó Mariann

Fagyban ébredő
Puha tollpihék között
Szállt le a hajnal.

Rezes Erzsébet

Árnyék

A talpam alatt
Utamat nap sugara
Sosem érinti.

Rozsos Gábor

Utak, séták, visszaút az emlékekhez

Porec, Isztria

Távolodó part:
kockák, hasábok, gúlák –
makett a város.

Menekvés

Levél fonákja:
megriadt keresztes pók
búvó tanyája

Rozán Eszter

Alkony

Nyugovóra készül a táj. A tó vize elcsendesedett, csupán néhány kései fürdőző utolsó karcsapása kelt apróbb hullámokat. A tőkésrécek elfoglalták éjszakai búvóhelyüket a nádasban, hattyúcsapat úszik méltósággteljesen a tó közepe felé. A napközben lágyan lengedező szél most teljesen elállt, még halvány fuvallat sem borzolja a hársfa levelét. Horgászok igyekeznek a partra, éjszakai halfogás reményében. A nappal helyét hamarosan átveszi a sötétség. Mielőtt égi útját befejezné, a dombok mögül egy pillanatra még előbújik a nap. Aranyló vörösben izzik a Balaton, vizére keskeny utat rajzol a napsugár. Egy röpké percre bár, de visszatérnek a színek és a fények. Még eljárja utolsó táncát, gyönyörködik tükörképében a csillámló tavon, majd végleg búcsút int.

tücsök ciripel
hálóját szövö a vágó
itt az éjszaka

A levél

– Levelet hoztam – mondja a postás, miközben táskájából egy vastag borítékot húz elő. Messziről megismerem a kórház cégjelzését. Remegőn nézem a feladót, nem tudom rászánni magam, hogy kibontsam. Próbálok elodázni a pillanatot, mikor elkerülhetetlenné válik, hogy megtudjam a vizsgálat eredményét. Míg a levelet szorongatom, tekintetem az ablakra téved. A postás lassú léptekkel ballag a napsütötte úton. Nyomában tarka lepke dicséri kitárt szárnyal az életet.

tovatűnő perc
az élet útján suhan
lassan eszmélek

Rózsa Iván**Közel**

Előtted az út:
Segít járni az Isten.
Közel már a Nap.

De te

Az úton holtak.
Közel mentek a Naphoz.
De te odaérsz!

Schwamm Fanni

Légbe zárt sugár
mint ecset fest új időt,
míg az óra áll.

Elcserélt gyerek
kémléli ösvény sarát:
holnap elmegyek.

Bábuként fagyok
az ösvényre, rám bogoz
még egy holnapot.

Streéb Mária**Dac**

Napút-követő
Körbejárva monoton
Múltból múltba ér

Éjből bukva föl
Visszatarthatatlanul
Alkonyba lankad

J. Simon Aranka**Patak**

Öreg levelű
útilapuk alatt friss
patak csörgedez.

Esőre várva

Kiszáradt földút
kígyózik szomjas mezőn.
Késik az áldás.

Sipos Áron Tamás**Sivatag**

sivatagi nap –
skorpió mászik ki a
homoktengerből

Sipos Timea**hideg**

fehér Nap-korong
szürke égen, fülemben
fagyos szél süvít

Szabó Aida

Égbe temetés

Út sziromesón,
hózáporon át vezet,
vágyak tüzében.

Több mint öt éve, hogy decemberben elment az anyukám. Mint égből a hirtelen villámcsapás. Még két nap sem telt el, és itt hagyott minket.

Út: kezdet, lét, vég.
Három párka sodorja.
Lábnyom friss hóban.

Egy csütörtöki nap késő estéjén megcsörrent a telefon. Húgom hívott, hogy anyukánkat a János Kórházba szállította be a mentő. Másnap tehetetlenül topogtunk az ágya mellett. Ő, akiben lobogott az élet, olyan volt, mint egy védtelen, szárnyatörött kismadár. A látogatás rövid volt, nagyon hamar elküldött minket. Talán szégyellte, hogy nem tudja koordinálni a mozdulatait és az akadozó beszédét vérrel telített köhögés is meg-megszakította, vagy látta a szemünkben a rémületet. Mindig nagyon büszke, határozott egyéniség volt, és sohasem akart senkinek a terhére lenni – úgy éreztem, feladta. Máig sincs bennem bizonyosság.

Magunkban hordott
félelmek éhes száját
csak mi tápláljuk.

Út: kezdet, lét, vég.
Három párka sodorja.
Lábnyom friss hóban.

Túl a hegycsúcson
vörösben úszik a Nap.
Szélszárnyán fohász.

Fáradt Nap kúszik
forgó imamalmokon.
Lélek csöndben él.

Napúton járunk

Vörös varjak a
Napban. Tenyeremben út.
Fellegek szállnak.

Hegyek ráncában
szélhordta homok. Úton
porszemek vagyunk.

Futnak: vonalak,
utak, emberek – metszők,
párhuzamosak.

Villámok láncá
eget földdel összefűz.
Út: hol itt, hol ott.

Fátlan a táj. Kék
égbe hópiramis fut.
Lépj, mindig van út!

Búza ring útnak
Nap sárga fonatában.
Fák összesűgnak.

Naptükrös úton
cinóber mező virít.
Távol harang kong.

Elnyűtt bocskorom
úton porfelhőt kever.
Napsugár szötte.

Úton szivárvány
rezgő tánca kápráztat.
Mindig választhatsz!

Fűzfa karjából
kelő szél utat söpör.
Napfényes járda.

Köd páralombja
máztalan napot sejtet.
Út körbevezet.

Holdrezgő fényben
hegy jáde-tóban mártóz.
Arnyas út igéz.

Úton orromra
fricskát nyomott a tavasz.
Egy csokor élet.

Ernyőm pörgetem.
Halványlila liánok.
Az út varázslat.

Szakáli Anna

Aranyhíd ragyog,
Nap térdel, esti fénye
fürdik a tóban.

Napúton szálló
fehér hattyú suhan,
tó nádja rejti.

Ébred a hattyú,
Nap felé nyújtja nyakát,
felzizzen a nád.

Szárnyával felcsap,
hosszan ívelt a napút,
légben pihe száll.

Útja a tóhoz
reggeli fényben vezet,
ma párjára talál.

Pártalevélen
apró gyémánt a harmat,
napsugár játszik.

Galaxis karján
ifjú Nap lángol, kora
négy milliárd év.

Hullám tetején
részeg napkorong táncol,
halni kész a nyár.

Kvazár-szív dobban,
az ige naptestet ölt,
Ő elégedett.

Tengerben csillog,
vízbe merült a napfény,
igazgyönggyé vált.

Égett hús füstje
takarja el a Napot,
emberek sírnak.

Nem marad semmi,
napfáklya, sötét árnyék,
lyuk és végtelen.

Szabolcsi Erzsébet

Harmattól alkonypírig

Ködfátyol foszlik,
ébredő nap sugara
százfélé gurul.

Harmatos arcát
napsugárba meríti
kék nefelejcem.

Őszi napfényben
szitakötőálmaim
újra csapongnak.

Behunyom szemem –
naplemente képe már
örökre enyém.

Szikrázó

Szikrázó tél lett,
jégvirágos ablakok
cspikézik kedvem...

Derengő hajnal!
Érinteni szeretném
hűs felhőidet.

Keresztül-kasul

Éji vándorút:
fátyolos csillagok közt
álmok ösvényén.

Fagy lepi álmok
útját. Csak a hó csendje
csillan az éjben.

Indul a vándor.
Csak a bágyadt hold fénye
búcsúzik tőle.

Bódult nyár után
kopár ágak között fut
utunk is tovább.

Hullámvölgyeken,
csúcsokon át mi a cél?
Tán maga az út.

Úttalan utak
kereszteznek életünk
megírt ösvényét.

Szala Endre

Fölszárítja Nap
bús könnyeit az útnak.
Porban víz sikolt.

Szemere Brigitta

Kezdet

Harmata pottyán,
újra magasba figyel
– ébred a fűszál.

Messze, felette,
vérvörös csepp ragyog át
– izzik az űr-táj.

Égi kohóból
fény csorog nesztelenül
álmokat űzve.

Halk sercenéssel
lobban a fák tetején
napútnyi tűzbe.

Vihar

Csillog az aszfalt,
mossa a záporosó
– fellegek vére.

Zöld-lila körben
tágul a csöpp olajfolt
reszkető széle.

Távol egy pontban
bomlik az égi virág,
szirma szivárvány.

Egy vén fa kidőlt.
Reszket a megmaradt nyír,
tétova-árván.

Mint aki

Mint aki játszik,
libben a szélben a pók,
karja kitárva.

Nap heve csöppen,
fény matat rácsai közt.
Foszlik a pára.

Röppen a pille.
Pók-kalodája a vég.
Ennyi az élet?

Mint aki játszik,
pörgeti lassan a pók,
selyme: enyészet.

Szentkirályi Fittler József

Szunnyadó remény.
Úton parázsló pipacs.
Kába kabóca.

Szigethy Rebeka Sára

fémes fény peng
ködlő sápadt Nap gördül
téli út fölé

Szilágyi Erzsébet

út szélén pitypang
elég csak egy fuvallat
már a múlté vagy

kékre vált az ég
napraforgók emelik
kókadt fejüket

Szilva Imre

Víztükör felett
lebegek. Hold, Nap – melyik
Út az igazi?

Szinay Balázs**Talán**

Holdélú fegyver,
ég alján napnyugtakor,
válaszút talán.

Szitás Krisztina**meghalt a reggel**

ködös a tájkép
fán varjak kárognak, ma
nem kel fel a nap

alakulóban

hernyó vagyok még
napsütéssel kis lelkem
szárnyra kél, érek

Szlamka Zsófia

Álomnap. Mély tó,
Ezüstös hajsuhanás,
Ködös süllyedés.

Takács E. Ildikó**Nyári zápor**

Esőfátyolon,
Nap nyit szívárványkaput
egy zápor után.

Tárczyné Pusztai Beatrix**Vándor**

Fűzfa takarta
tóparti ösvény vezet.
Ma megérkezek.

Lábamról mosod
kaladjaim nyomait.
Út! Megtettelek.

Tomán Zsóka

Aranyló örök
íve körén, fényétől
lényünk félve él.

Követem útján,
s öröm ölel. Hol legyek,
ha a hold dalol?

Véres hajnalból
színtiszta fény születik
felhők mögött is.

Tomor Gábor**Távlat**

Szerelem, élet...
Az út szűkül, ködbe vész.
Lebukik napod.

B. Tóth Klári

Még alig pirkad
csak sejlik a körvonal
hasít a sugár

Halvány liláskék
alpra feszül az ég
mennyei dráma

Narancsruhát ölt
álmából ébred a Nap
hűvös hajnalon

Várandós az ég
szülőágyon vajúdik
kibukkan a Nap

Tsering dröl ma

Telihold kéklő
mosolya fagyott márvány
leheletnyi vagy
Narancsizzásban
Nap szokott útján várva
aranyhal bókol

Turi Emese

Szomorkás

Felhők mögé bújt
a nap, borús árnyékok
intenek feléd.

Vass Veronika

napos oldalon
fáradt fürge gyík pihen
súlyom fürkészi

lompos alkonyban
marhakolomp hívogat –
hol az út vége?

Véghelyi Balázs

Szivárvány útja
vezet fel a Naphoz – ma
sem érhetem el.

Vihar Judit

Utadat járod,
árnyas ösvényen haladsz
fényes Nap felé

Felfelé ível
jobbra-balra kanyarog
Napút a neve

Szorongás fog el
tettre képtelen vagyok –
Napfogyatkozás

Tao, dó vagy út
mind ugyanazt jelenti:
Té választod meg

Hol az út vége?
Homályból előbukkan
s újabb tárul fel

Édes napsugár –
tükör veri vissza most
fénycsók megvakít

Tükördarabkák –
sok-sok Napot tükröznek:
fényük merre tart?

Sugárút vezet
testekhez és lelkekhez –
legyen hát erőd!

Egy sugár eljut
föl, egészen a Napig –
csilingelő csönd

Szondi Györgynek

Napút, selyemút,
hadút, zöldút, alagút –
borút és derút

Vitéz Ferenc

Holdkifli-ölben
világmagzat: nő a nap –
úton van a fény.

Az úton tócsa,
tükrében gyémántszemölcs:
szikrázik a nap.

Csontváry álma:
szüzek tánca az úton,
napot imádva.

A *minap* a *bút*
az öledben feledtem,
hogyan visszajöjtek.

Őszi szagokkal
napraforgók borultak
fölém az úton.

Az út sebe mély.
Feslett *kanapé* szögén
megszáradt vércsepp.

Jó napot! Kaput
nyitok szép Napapónak.
Harmatozzon ég...

Három Haibun – Gyerekszáj

„Már megint nem álmodtam semmit
– mondja Kata lány, babájához fordul,
szomorún: – Valaki lopja az álmai-
mat...”

Majd ezt kérdezi: „Rajzoljak neked
egy napot helyette?”

Úton vagyunk hazafelé, jobbomon An-
na, a büszke elsős, balomon Kata, irigy-
kedik. Anna oldalt pördül, megáll, azt
mondja, forogjak körülötte, mert ő a
Nap, és én leszek a Föld. Így teszek, Ka-
ta szipog. „És én...?” „Te vagy a Hold”
– mondja Anna. „A Hold ugye a Föld
barátja?” – kérdezi. Azt mondom, igen,
s már nevet. „Akkor jó” – és megszorítja
a kezemet.

Kata lány óvodás, a kis Elektra szavai
simogatnak: „Ha te lennél a férjem,
apám, én olyan szép lennék, mint a
Nap!”

Kis könny csorog ajkam felé az arcon,
mosolyárgott úton.

A műfordítások szerzőiről:

Jordan Atanaszov (1943) bolgár költő, Sztara Zagora

Buszon Josza (1716–1784) japán haikuköltő és festő

Macuo Basó (1644–1694) japán haikuköltő

Kobajasi Issza (1763–1828) japán haikuköltő

Rjókan Taigu (1758–1831) japán haikuköltő

Óta Dóken (1432–1486) japán samurájköltő, buddhista
szerzetes

Ozaki Kójó (1868-1903) japán prózaíró és költő

Takarai Kikaku (1661–1707) japán haikuköltő

Filip Mazur lengyel költő

Valdis Svirskis (1971) lett költő

Wilhelm József**Útjelzők nélkül**

Napfény szórta út,
bármerre indulok is:
kísértésbe visz!

Most nem süt a Nap:
nincsen árnyékom! Lehet,
hogy nem is élek?

Zentai Eta**Út**

Ne állj meg, vándor
Utad télbe fut, fehér
Halál az álmod.

Zoltay Lívia**Felismerés**

Lelkem kapuján
ősz, öreg vándor kopog,
véges az utam.

Megérzés

Nesztelen koppan
utamon a vén idő.
Meghallom mégis.

Zsatkovic Edit

didereg a nap
melengeti déli szél
leült a földre

szivárványúton
gúnyolnak alattomos
madárijesztők

gyöngysíró madár
repülnél napkorongba,
lennél szárnyatlan?

nem ragyog a nap
keresztút nem végtelen
torkom bevérzett

kikelet, alkony
mézízű rőt napszilánk
holdnövér, ne jöjj!

Zsubori Ervin**[éj]**

A tájon Hold ül.
Aludj. Tetőnk fölött még
kihalt a Napút.